שאלה ראשונה יפה מאוד!!

1. לדעתי נימוקים לפסיקת הדין הם מעט בתור הלכה. הנו, שבעקרון, כאמור מחדש, אין צורך לפרט ולהעלות את עניני. פסיקה. דהיינו, יש צורך לעבור רק את השורה התחתונה" כדי שהלבבים יוכלו לעמוד את פסיקה. אולם בכלל, גם ההלכה, אין צורך לעבור אותם ואת נימוקים, עקרונות וניתוחים. כאמור, כנאמר ברמב"ם ורשע. בנוסף, גם ההלכה יהודה מלמד - יש צורך לעבור מדרגה נכבדה פשוט - דהיינו כבלי מקרה לא חושפים את דעת המיעוט, וכך רואה גם דפסיקה אחרים בבדר. אבל, בהלכה ק"מ אופשרות שפסיקה יהיה נתון לביקורת. בדיקת הקדמון ואז בקשה לבד אחד, ביהד יכתוב גם את הנימוקים בקצרה ואת הניתוח ופולי - כדי שיוכלו לבקר ראשון, גם במקרה זו בד אחד מקבל. בנוסף, גם תקנה סדרי בתי הדין, יש צורך לעבור כל פסק את עקרון המקרה, הנימוקים, התיקון ועוד ואז נתן לוותר על אולם בהסכמת הצדדים. ביהד הנוכחי לא נתן נימוקים כנראה - גם לגלגל הכלל המקתני בהלכה שאין צורך לעבור את פסיקה ולפרט כבלי, לפי תקנה - יצוע הנו שקם שבאה המשפט נותן לכך תוקף (רק יש) דיינים רחוק אומרים כי תקנה סדרי הדין הן דניות להלכה. ואז יבואו על פיהן. לעניין הביקורת על ביהד הגדול - שיתן כי בשל כך צריך לעבור את הנימוקים ← פה נכנסים לשאלה על תוקפו של ביהד הכפ (הגדול) מתבר ביד לעמוד. באופן מקרוני, ביד לעמוד אז הוא קיים בהלכה לפני עדן הרמב"ם, וסדר מאוד שבדיונים הוצגו הוו את פסיקה שלה, כמו ואז לעמוד. נשאלת השאלה - מה לגבי ביהד הגדול שבשביל שיוכל לבקר את פסיקה הוא שצריך לעבור את נימוקי פסיקה אולם שלבאה הרמב"ם אז קיים בכלל כבר מוסד הנוכחי ובמאוד לה היה ביהד הגדול מאוכלס - שם ישנם גדולי בתי דין הוצגו אז הוא את הדבר שם כבאלו בנוסף. גם נמצא כי בד אחד ביקש לעבור מלמעלה - כפי שמופיע בהלכה שצריך לעבור מהוש כדי לעמוד. וגם כי עכשיו ביהד הגדול הוא - הרב בביקורת על ביהד המקומי ואז בבדיקה מה לעשות.

2. פסיקה הדיני הגדול היה לכולם לעמוש מביהד הנוכחי בתור נימוקים מפרטים: (1) תקנת סדרי הדין של ביהד [illegible] - שמתיר בתור הנימוקים. (2) עצם זה שפסיקה שלו הנוכחי כבלי לביקורת, ולכן מכך שבכדי לבקר צריך את הנימוקים (והשורש) מאוד שאם בד רוצה ללמוד מביהד הגדול - נמצאים לו את פסיקה מאוד ומנומק) (3) הרב מוגנות מאד בעלי בפסיקה שלו מאד מאוד. (4) בתורת פסיקה נמצאת המחשבה של בדק לבד. המפסיד - שלא נתן פסיקה מעלה שבירור לפי המוסר מחשבה מעמיקה. (5) פסיקה הנו כלומר תורה. ללמוד תורה לעם. ארץ,

"אתרוג" - וקבעו המשפט האחרון כן בתרגום פסקי דין אונשו יברחו לארצות אחרות
ואותנו לא מאנגיש דבר. (בנוסף הוא כותב עם את מלין הדיקות על פסוק אבל בהו נימוק ואר לבו)
לדעתי, הוא בעצם הנימוקים כי אם יוצא שאר הנימוקים שלו מהמלחמה הוא יוצא
שהרבה דינים חייב את הקנה סדרי הדין במשפט מנוש לעלבה, ובכלל את הזמן הראשון כמנש-
ואת הדיקות על פסוק כמנוצרת לבלבה. לשאר הנימוקים ישנם חלשים כלפי הדינים (לימוד
תורה, "אתרוג" בין ערבות) - כי לעבוד את פסוק לא רצה שיני הלבו ולמה לא נשמע
לפני - כל לכן הרמב"ם הולך על נימוק שלשון הינוי אונשו - מנסה לשכנע. וגם הלבו
אומר שיש סיכוי לשנות בית-דין לא יבוא לתת עליו לתרגם כי אם הבאנו הולך על הנק
בהתחלה כדי לשכנע את הדינים בדרכם שהם אולי יקבלו.
3. הדין אומר שהמקום (ספרד) לא ראוי ולא שמעון אנשי מעשה בלא כותה. בשקום
הנו אומר שישנה תקנה שהיא לאיזון מהכל הוא (הגלות/מנהג הקהילות) שלא לגרש אישה
בלא כתובה. הדין הזה כדי חשוב מאוד לספרד, הגדול שמקום (מאוד) בגלל מצב מאוד כי התקנה
הישנה שלם הדינו בעצם הגיע לספרד והשתרשה הרבה (או שיש לכן מקור אחר, אבל
המנהג קיים). חשיבותו כאן הוא שמכיוון שבני הגלות ספרדים נימן לומר שחלה עליהם
הלכה זו (תנאי ספרד) ובמקום שקהילות כן הדינים שלא לגרש אישה בלא כתובה
בפסקה של האגרות בעצם הביאו לעצם את האישה בלא כתובה (שבלא יגרש אותה
בדינים מהכתובה) ואחרי הסדר ולבסוף יש כאן, לכן הם הזכירו את הדין שמתנהג
בארצם - גם בספרד בשביל הקהילות שלא לגרש אישה בלא כתובה.
4. ההסתמכות על רי קארו הוא שבודאי הגדול אומר שמי שנולד במקום מסוים אישה - על
דעת המנהג שלם אותו מקום הוא נולד. ומכיוון שכך גם לספרד (גם בגלל שהקהילות
בתקופה הקדומה) אין מגרשים אישה שלא בדינים. חשיבותה שלם דיא לו לבין כמו הסוג
כי אולי לבסוף הדלת כי השוק לעולמו לאיבוסם כן שלא מגרשת אישה בלא כתובה -
אולי הוא על הדין הכסיסי התלמודי שאישה כן מגרשת שם בדינים ולכן בדרך אומר
לדלת - גם לפי השלב - מתמודנת עם מנהג המקום לראות בדרך האחרון לא הדא
דיא לו כי בשוק שם, בראשון מקום מדוע על הקהילות אלה - מלין הדינים ולא
על בחתם אישה בלא כתובה. שנהגו על מנהג המקום
5. מבחינת בדרך הגדול כאן הם הרקעים הרבים ומגוונים. הם יבואים בדינים בין
אחיך לפי הדרגה בבא. לפי אלעזר ווסטרדין (בשמו) הדרך הרבים נבע כמו מבראשית
שבעצם הנישואין לבחים את הדלת האישקנאי על פי הדרגה בבא. הדרך מגיעה
סיון לו ובעצה ראה הבדקה הבאים בדבר הראיה לאות הן בתקנה הקדמה

הראשית, ר"ש - ששם התיחס על כלפי את האיסור על דיגמ"ה שאיסור חל גם בקידוש
הסעודה על דיגמה דפקודא התוך הפעלת התיקון. הרב עוזיאל הרב הדגיש (לפי ווסטרין -
כפו נימוק יותר שם הרב עוזיאל - תחום תשוב דהשקפה עולמו) נימקו את הדרך
דתקנה כקידוש לשוויה ודיק לקדוש דין אחיד לכל הסעודה באותה האומה.
דנגלה, הם טוענים דנימוקים שם, כי ישנו דין אי - מנהג שם תושבי המקום - ומקום
המדינה אין מנהגים שונים - דשרוי לפי הקהילה ולכן לקדוש עדיף את דין
המקום. ד"ל עכ"פ לא מפרש שפוקא ב דבנה אלו כמו את פסוק דין.
אני תושב שבקדיאה, כבעלה, נכנס.

6. שימוש בנימוק מוסרי בדוגמא לדון בדבר בין תושבי שהקדוש הכאה מתיחס לפסוק
שיתן את הדרך עוזיאל דתקן נישאין אלבמה. הרב עוזיאל, שהוא לדון דר קדוש, דומה
לדבר הבולט אומרים כי לא יאפשר לכבר בנישואין אלבמה לבקשה ולדרוש בכם ישר,
מכיון שכבר אתנו דעלה מכירה ומאוחדת (נישואין אלבמה. דדר כפי - דעתי שעל שיקה.
(המן מגיעים, הלבבות גם לעניות הבאנו בקיום נישואין אלבמה ולקיחתו ביאה) כאה כפי הלכה
לבין נימוק איראולוג (מוסרי) מוסרי - הרבה אנשים הולכים לבתמן בנישואין אלבמה
אולם כשחתנו לבאים הם מגיעים לביבר, ואם דיבר קודם שאין בינם דבר הם מגלים את
הלבתיה. כלפי הישב. הרב עוזיאל הבה נוכח לומר - אם בהמצבים בנישואין אלבמה, אין
לם לבתבים בנישואין אלבמה שלא הבה בתמקום מוכרים. בקולם, ישנם בקולו שמאה
נוגעים לבתפלל בישוב לפראים לטמאן כי הם נשואים עדיין כדמ"ו (אתרי שבישוב הנמצא
שוב הלבבים אלו מגבלים - אם הם בנדקים). אני תושב שיש מן הנכונה
בקבוצה לו, לאמרה שהרב עוזיאל יודע מסתמך בם על נימוקים הלבבים.

7. הרב עוזיאל יוסף הולך בקבוצה ר' קארו דבורה עקרים. פה, דנשאל כפי השוק
קודם שיש מבקרים רבים כותבה לכן, מבקרים הלו, הוא לא הבה מסכים עם
קבוצה ביום הבדלה. יכול להיות שעם הבקבוצה הסבנים הכה רמבו של דבר הלו הבה מסתם,
כי לא נכנסים הוא שבירה לבד שם הבקה ומאחר כי הרב עדבר הבה משתמש מן
הנימוק שלא לתנים את הנה ישראל לשרות לבד בקלין, אבל מראינו ההנמקה -
שבתבשל מנהג כפי הבל ישראל שלא מגרשים אישה בכותבה - לכן הוא לא
הבה מסכים כי ר' קארו לא קיים כאן - לכן, בנבאר כפי לא הבקבל הבל ישראל
ניתן לשבם לא הבל סבר. הנבל, הנכון מנהג המקום - הרב עדבר טוען כי ר' קארו

הנה הגמרא הלא הוא הגר"ז והקורקוס שלו - השמש תחת הרקיע (בארץ ישראל
חלה לפחות על פי אור המזרחי ספירה). ראינו מה שכבשו את מקור השמש והא
הוא אומר כי הניחו את הדרים שלו מהקשרה כי הוקיאנוס אינו אומר לא לשלוט
עליהם אמר הקדוש ברוך הוא (אות פ"ו בס"ד)
לעניין הנמקה בהר-אור שאינה כי הרב עדיר לא הוא הוקיאנוס לפי ויש
שפה הוא אומר שכן הוא בדין לשאר את הנמקה מכיוון שהכל יש ביקורת
על פסק הדין וכך מתיר לנמק וגם הרב עדיר בעצמו הוא אחד מגדולי הקבלה
ולכן הגיש דיון כך.

⇐ דוגמא – מדגימה את הבעיה של דירה כרשות (חלק מהדיון)

בהמשך לבג"ץ (מבקשים) – אושר מצו פסלות-דרגה שהוא ניתן לכך שהבנק הקנה לוסמכות
רק דירה אחת נשואין ונחשבין לדירה רובה מסוגן שמיר דיר אדם אין דירה אחרת אלי פיצוי, הבו חלק לבסיס
על התנאי לתוצר שזה לנימוק שדרש בין קבלה. מכיוון שבתנאי כזה לא אותו. לו הנמקה שהיא
שאלה שניה ואנחנו קיבלה דיקות רלה על כן. לו הבעיה של מאמר שבבוב למאמר אחרת שהוא
ל"ס קריאה לו מדרגה על סגנון אדם של אנשים שאינם שמרים תורה ומצוות. עקרון
לפי ההלכה, אדם שנאלץ בפסלות להעיד. אולם השאלה הא מי שומר אותם ודאי, הינו נגיע
כך שמי שמתפלל שם – פסלות מלהעיד. לעומת, הרמלה אותם שהפסלות הא אביהו מי שאדם
על דין שעונש מלקות דיר. כולם, ושלום דבר כי רק המדינה אזרחי פסיגים שומר אותם.
הדיבור מדבר על כך שדיר תושב שהיא דבר לאמרה שהוא אינו שומר מצוות הוא אינו
ישר – אין ישר לקבלו כעד בשר. דבר לו מסתמא דרך הדרך הרגיל הנשמרים
דירה. בא לאחר מקרה נשאלה השאלה האם סדרי תיקונים נתשמרו כרשות. הד
מנמקים שבפיה לאחרונה שלא לקבל את עדות מכיוון שאינו חיים דבר אחר, דבר
כבר ברור, דהיינו פנים שכבר השתנו לומר שאמו שומרת אותם הבנו כמעט
שאין. מאז לבב, בב סגנון סכנו ופרקטי אי אפשר שלא לקבל כי אל
חיונים לחן דהמון מקבוץ בשם פנו אינטרס לחן דבר.
דבר לו אינה מוסמכת על הכל ואכן יש דינים שלא מקבלים אותה. למשל
דפוס של הדר פינשטיין הא אוסף על מקרה של קידושין פעמים כי בעיר הוא פסלות
(לא שמרו תורה) הם לבאורה הוא דרך לתרוץ לדינשא בפנים אך הוא לא אותם
כן אלו מבדר אחר חיו חוש אחר בנשמה, מבדר שיבם חיו כפנים. הבו תושב
אחרי הכל-לפרנס את הקשר שלו דם.
אין חושבים, שכולם אין חנוכרירה אולם לסוגן הפרדה (כמו הדגש הדרך
ואמיתי) דין מבוטל דין אבל לעקא לדין אדם לחדירו שם פיר אדם שלא שמר
תורה הוא נשמן לומר שהוא פנים כל אדם וכך אין לו מנין לחלוק, קולר לאנשים
לומר לאור כללי, לכן מסירה לו, וגם מסירה של הנפלאה הקיים
הקיים ולדשמים, לראות ושלקבל אותם מאשר שאינם שומרי תורה.

לה הקשר של הדיון הא של הדר שמתה מירון. הדר שמתה מירון
לאומרו סוגן כי ישנה דירה דירה רשם על הדר פרטי. הבו
מבפס את ראו על כן שם דירה הדר רשמי הא דיר קולר כמו שהין

לסדרה – אני מתכוונת לדיור = דיור בין השני

עכשיו, אם יש חילוק בין שאלת הפרטים – אפילו אם התוצאה רובה אלה לעדיו
(בכלל הוא שבולט אתרי הנתבע) ⇐ מכיוון שהתוצאה יכולה להראות שדיור הוא לתפעל
אינו יכול לדיור בנוסף, כי אין נגיעה הא ואלה כן הבנאים – שיש לדיור סתירה
שאפשר נחדש יותר מכיוון שהתוקף הקיים לו (למשל דיקן מצוות האישה יכולה לתבוע דמלא)
עכשיו בא האישה הא התוקף ומה חלק אם לדיור הלמה לפי דאולר הוא מסתום הקטע
לפי אם תשובה הרב בנישואין שעבר אם מקרה ספונטני של צוק שרצו להתגרש ובמקום
כלב בדר פרטי ופיוסי לדתב דיור. הרב בנישואין בסוף לאחר פגישה שם מהקשר יכל
אולם, הרב פי אחר שם, יראה לו שיכל לאו כך – שסתירה הכוונה לאו בהכרח לאיש
סולטנה – אינו יכשל כי הפסיקה מתהפכת. הרב שמתה מירון לוקח תשובה לי ומלמד
אחרב בנימין דמאמרו: ראה לו לאו מופסטה אם הם מכיוון שאינו דיון פרטי
וטוטלי – דמיתר אחרי לצד כל וקיים סתירה של דיור – אנו יש אבעיה אולם לאחר
אינתנו יכולים לתת כתר סירוב למשל (מה שנאמר אם דיור לא לכל) ראה הא
שיש מישהו הרחבי הרב מירון (ולא בנימין) שהא מריאל – ב שאמרתי + אי אלה של דיור)
אבל, יש פה אולם מכיוון שהרב מירון מסתמך אם התוקף בנימין. הדיונים הם
שבתוקף והפסיקה משנים אחרב מכסה את מדיניות אם הדיון הרחיבו שהא
מלמדים לפי (ואם אנו רואים פה הנמן ניסיונות לקבל דסתירות של דיור) אבל הא
שבתוקף משתנה שהפסיקה משנה – אלו הנימוק ש (ולשני) בנוסף הרב שמתה מירון
(ואולי את) (ואחר) הנשיא
דלא הקיים

עד כדי כך שאלה משלה
מתח סליחת מירון
(ר' משה פינשטיין, אגרות משה חושן משפט ל"ו)
שמשה ידי כדי הדין הפרטי
ר' חצקל (קול דוד ויחס ברק ל"ב ל"ו)
כדי שיהיה הלכה לפלוגתא